

οἱ δὲ θεοὶ πᾶρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
χρυσέω ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη
νέκταρ ἐοινοχόει· τοὶ δὲ χρυσεοὶς δεπάεσσι
δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες·
αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην
κερτομίῳ ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων·
δοιαὶ μὲν Μενελάω ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων
Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενηῖς Ἀθήνη.
ἀλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι
τέρπεσθον· τῶ δ' αὖτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει
καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἴόμενον θανέεσθαι.
ἀλλ' ἦτοι νίκη μὲν ἀρηϊφίλου Μενελάου·
ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
ἧ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
ὄρσομεν, ἧ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
αὖτις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.

ὥς ἔφαθ', αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
πλησῖαι αἱ γ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν οὐδέ τι εἶπε
σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
αἰνότατε Κρονίδη ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες·
πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἢ δ' ἀτέλεστον,
ἰδρῶ θ' ὄν ἰδρῶσα μόγῳ, καμέτην δέ μοι ἵπποι
λαὸν ἀγειρούση, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
δαιμονίη τί νῦ σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅ τ' ἀσπερχές μενεαίνεις
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον;
εἰ δὲ σύ γ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ
ὠμὸν βεβρώθοις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας
ἄλλους τε Τρώας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
ἔρξον ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
ὀππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
τὴν ἐθέλω ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάσσι,
μὴ τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἐᾶσαι·
καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῶ·
αἱ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῶ ἀστερόεντι
ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
τάων μοι περὶ κῆρι τιέσκετο Ἰλιος ἱρῆ
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
οὐ γὰρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης
λοιβῆς τε κνίσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·

ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόλῃες
Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη·
τάς διαπέρσαι ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι·
τάων οὐ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἴσταμαι οὐδὲ μεγαίρω.
εἷ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰὼ διαπέρσαι,
οὐκ ἀνύω φθονέουσ' ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
ἀλλὰ χρῆ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον·
καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὄθεν σοί,
καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
ἀμφοτέρων γενεῆ τε καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι,
σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔψονται θεοὶ ἄλλοι
ἀθάνατοι· σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι
ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνῆν,
πειρᾶν δ' ὡς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθέ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
πειρᾶν δ' ὡς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

ὡς εἰπὼν ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην,
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων ἀΐξασα.
οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω
ἢ ναύτησι τέρας ἢ ἐστρατῶ εὐρέϊ λαῶν
λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἴενται·
τῶ εἰκυῖ ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
κάδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
δε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
ἦ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῆ
ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι
Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.

ὡς ἄρα τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
ἦ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσεθ' ὄμιλον
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ κρατερῶ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη εἷ που ἐφεύροι.
εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
ἔσταότ'· ἀμφὶ δὲ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
λαῶν, οἳ οἳ ἔποντο ἀπ' Αἰσῆποιο ῥοάων·
ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ἦ ῥά νύ μοι τι πίθοιο Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον.
τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχύν ἰόν,
πᾶσι δέ κε Τρῶεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρέος υἱὸν
σῶ βέλει δμηθέντα πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
ἀλλ' ἄγ' οἴστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο,
εὖχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεὶ κλυτοτόξῳ

ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην
οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστῃ Ζελεΐης.

ὥς φάτ' Ἀθηναίη, τῷ δὲ φρένας ἄφροني πείθεν·
αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὖξοον ἰξάλου αἰγὸς
ἀγρίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας
πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῆσι
βεβλήκει πρὸς στήθος· ὃ δ' ὑπτίος ἔμπεσε πέτρη.
τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει·
καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἦραρε τέκτων,
πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος ποτὶ γαίῃ
ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι
μὴ πρὶν ἀναΐξειαν ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρεὺς υἰόν.
αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
ἀβλήτα πτερόεντα μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
αἴψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμη πικρὸν οἴστον,
εὖχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξω
ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην
οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστῃ Ζελεΐης.
ἔλκε δ' ὀμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βόεια·
νευρὴν μὲν μαζῶν πέλασεν, τόξω δὲ σίδηρον.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε,
λίγξε βίος, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' οἴστος
ὄξυβελῆς καθ' ὀμίλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.

οὐδὲ σέθεν Μενέλαε θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἄγελειή,
ἢ τοι πρόσθε σταῖσα βέλος ἔχεπευκὲς ἄμυνεν.
ἢ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς ὥς ὅτε μήτηρ
παιδὸς ἐέργη μυῖαν ὅθ' ἠδέϊ λέξεται ὑπνω,
αὐτὴ δ' αὐτ' ἴθυνεν ὅθι ζωστῆρος ὀχῆς
χρῦσειοι σύνεχον καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ.
ἐν δ' ἔπεσε ζωστῆρι ἀρηρότι πικρὸς οἴστος·
διὰ μὲν ἄρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήριστο
μίτρης θ', ἦν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς ἔρκος ἀκόντων,
ἢ οἱ πλείστον ἔρυτο· διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς.
ἀκρότατον δ' ἄρ' οἴστος ἐπέγραψε χροῖα φωτός·
αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἶμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.

ὥς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μῆνη
Μηονὶς ἠὲ Κάειρα παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
ἵππηες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
ἀμφοτέρων κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος·
τοιοῖοι τοι Μενέλαε μιάνην αἵματι μηροῖ
εὐφυέες κνημαί τε ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθε.

ρίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ὥς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
ρίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς ἀρηίφιλος Μενέλαος.
ὥς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας

ἄπορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη.
τοῖς δὲ βαρὺ στενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων
χειρὸς ἔχων Μενέλαον, ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
φίλε κασίγνητε θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον
οἶον προσθήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι,
ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
οὐ μὲν πῶς ἄλιον πέλει ὄρκιον αἵμά τε ἀρνῶν
σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθμεν.
εἴ περ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν,
ἔκ τε καὶ ὄψε τέλει, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν
σὺν σφῆσιν κεφαλήσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἔσσεται ἡμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο,
Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
αὐτὸς ἐπισσειήσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι
τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα·
ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται ὦ Μενέλαε
αἶ κε θάνης καὶ πότμον ἀναπλήσης βιότοιο.
καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην·
αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
κὰδ δέ κεν εὐχλωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα
κειμένου ἐν Τροίῃ ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
καὶ κέ τις δ' ἐρέει Τρῶων ὑπερηνορεόντων
τύμβῳ ἐπιθρῶσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων,
ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν,
καὶ δὴ ἔβη οἶκον δὲ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
σὺν κεινῆσιν νηυσὶ λιπῶν ἀγαθὸν Μενέλαον.
ὡς ποτέ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν.

τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν·
οὐκ ἐν καιρίῳ ὄξυ πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἠδ' ὑπένερθε
ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη φίλος ὦ Μενέλαε·
ἔλκος δ' ἰητῆρ ἐπιμάσσεται ἠδ' ἐπιθήσει
φάρμαχ' ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.

ἦ καὶ Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα προσηύδα·
Ταλθύβι' ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσον
φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρέος υἱόν,
ὄν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν τόξων ἐὺ εἰδῶς
Τρῶων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

ὡς ἔφατ', οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
παπταίνων ἥρωα Μαχάονα· τὸν δὲ νόησεν
ἔσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστάων

λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρίκης ἐξ ἵπποβότοιο.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὄροσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
ὄφρα ἴδης Μενέλαον ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
ὄν τις οἴστεύσας ἔβαλεν τόξων εὐεϊδῶς
Τρώων ἢ Λυκίων, τῶ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

ὣς φάτο, τῶ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δῖος ὄρινε·
βᾶν δ' ἰέναι καθ' ὄμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρύν Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
βλήμενος ἦν, περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσοι ἄριστοι
κυκλῶσ', ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς,
αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἴστον·
τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγχοι.
λῦσε δὲ οἳ ζωστήρα παναίολον ἠδ' ὑπένερθε
ζῶμά τε καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς οἴστος,
αἴμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἦπια φάρμακα εἰδῶς
πάσσε, τὰ οἳ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
οἳ δ' αὐτίς κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον
οὐδὲ καταπτῶσσοντ' οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ·
καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
Εὐρυμέδων υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·
τῶ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρὶσχέμεν ὀππότε κέν μιν
γυῖα λάβη κάματος πολέας διὰ κοιρανέοντα·
αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
καὶ ῥ' οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παρὶστάμενος ἐπέεσσιν·
'Αργεῖοι μὴ πῶ τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς·
οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσειτ' ἄρωγός,
ἀλλ' οἳ περ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο
τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροῖα γυῖπες ἔδονται,
ἡμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπήν πτολίεθρον ἔλωμεν.

οὓς τινὰς αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·

'Αργεῖοι ἰόμωροι ἐλεγχέες οὗ νυ σέβεσθε;
τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες ἢ ὑτέ νεβροί,
αἳ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι
ἔστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
ὣς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες οὐδὲ μάχεσθε.
ἢ μένετε Τρώας σχεδὸν ἐλθέμεν ἔνθά τε νῆες
εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
ὄφρα ἴδητ' αἳ κ' ὕμμιν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων;

ὥς ὃ γε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι κιῶν ἀνὰ οὐλαμόν ἀνδρῶν.
οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις συὶ εἵκελος ἀλκὴν,
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὄτρυνε φάλαγγας.
τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισιν·
Ἰδομενεῦ περὶ μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπῶλων
ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ
ἠδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἶθοπα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται.
εἶ περ γάρ τ' ἄλλοι γε κάρη κομόωντες Ἀχαιοὶ
δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
ἔστηχ', ὥς περ ἐμοί, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.
ἀλλ' ὄρσεν πόλεμον δ' οἷος πάρος εὐχεαί εἶναι.

τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠΰδα·
Ἀτρεΐδη μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρήρος ἐταῖρος
ἔσσομαι, ὥς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε κάρη κομόωντας Ἀχαιοὺς
ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ', ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι' ἔχευαν
Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω
ἔσσετ' ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.

ὥς ἔφατ', Ἀτρεΐδης δὲ παρῶχετο γηθόσυνος κῆρ·
ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιῶν ἀνὰ οὐλαμόν ἀνδρῶν·
τῷ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
ὥς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ
ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
τῷ δέ τ' ἀνευθεν ἐόντι μελάντερον ἤύτε πίσσα
φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν,
ρίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἦλασε μῆλα·
τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι διοτρεφέων αἰζηῶν
δήϊον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
σφῶϊ μὲν· οὐ γὰρ ἔοικ' ὄτρυνέμεν· οὐ τι κελεύω·
αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
αἶ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον
τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε.

ὥς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
ἔνθ' ὃ γε Νέστορ' ἔτετμε λιγὺν Πυλίων ἀγορητὴν
οὐς ἐτάρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι
ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα Ἀλάστορά τε Χρομίον τε
Αἴμονά τε κρείοντα Βιάντά τε ποιμένα λαῶν·
ἵππησας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
ἔρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασεν,
ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίη πολεμίζοι.

ἵππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοῦς ἵππους ἐχέμεν μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·
μηδὲ τις ἵπποσύνη τε καὶ ἠνορέηφι πεποιοῦς
οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
μηδ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
ὅς δέ κ' ἀνήρ ἀπὸ ν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἴκηται
ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερον οὕτω.
δε καὶ οἱ πρότεροι πόλεας καὶ τείχε' ἐπόρθεον
τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐχοντες.

ὥς ὁ γέρον ὄτρυνε πάλαι πολέμων ἐὺ εἰδῶς·
καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ γέρον εἴθ' ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
ὥς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἶη·
ἀλλὰ σε γῆρας τεῖρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελέν τις
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.

τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
Ἄτρεΐδη μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
ὥς ἔμεν ὥς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν.
ἀλλ' οὐ πῶς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν·
εἰ τότε κοῦρος ἔα νῦν αὐτὴ με γῆρας ὀπάξει.
ἀλλὰ καὶ ἴππεῦσι μετέσσομαι ἠδὲ κελεύσω
βουλήν καὶ μῦθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
αἰχμᾶς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἱ περ ἐμείο
ὀπλότεροι γεγάασι πεποίθασιν τε βίηφιν.

ὥς ἔφατ', Ἄτρεΐδης δὲ παρῶχετο γηθόσυνος κῆρ.
εὖρ' υἱὸν Πετεῶο Μενεσθῆα πλήξιππον
ἔσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μῆστωρες αὐτῆς·
αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς,
πάρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
ἔστασαν· οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
ἔστασαν ὀππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν
Τρώων ὀρμήσειε καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
τοὺς δὲ ἰδὼν νεΐκεσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ υἱὲ Πετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος,
καὶ σὺν κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε κερδαλεόφρον
τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρῶτοισιν ἐόντας
ἔστάμεν ἠδὲ μάχης καυστείρης ἀντιβολῆσαι·
πρῶτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμείο,
ὀππότε δαίτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν Ἀχαιοί.
ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι ἠδὲ κύπελλα
οἴνου πινέμεναι μελιηδέος ὄφρ' ἐθέλητον·
νῦν δὲ φίλως χ' ὀρώωτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῶ.

τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Ἄτρεΐδη ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν ὀππότην Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα;
ὄψεαι αἶ κ' ἐθέλησθα καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμῆλη
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
Τρώων ἵπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις.

τὸν δ' ἐπιμειδῆσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων
ὥς γυνῶ χωομένοιο· πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον·
διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ
οὔτε σε νεικείω περιώσιον οὔτε κελεύω·
οἶδα γὰρ ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
ἦπια δῆνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονεῖς ἅ τ' ἐγὼ περ.
ἀλλ' ἴθι ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ' εἴ τι κακὸν νῦν
εἴρηται, τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖεν.

ὥς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
εὖρε δὲ Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα
ἔσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσι·
πὰρ δέ οἱ ἔστήκει Σθένελος Καπανηῖος υἱός.
καὶ τὸν μὲν νείκεσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ μοι Τυδέος υἱέ δαΐφρονος ἵπποδάμοιο
τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας;
οὐ μὲν Τυδέϊ γ' δε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηῖοισι μάχεσθαι,
ὥς φάσαν οἱ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
ἦντησ' οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
ξείνος ἄμ' ἀντιθέω Πολυνεΐκει λαὸν ἀγείρων·
οἱ δὲ τότε ἔστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης,
καὶ ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους·
οἱ δ' ἔθελον δόμεναι καὶ ἐπήνεον ὥς ἐκέλευον·
ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε παραΐσια σήματα φαίνων.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ὥχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
Ἄσωπὸν δ' ἴκοντο βαθύσχοινον λεχεποῖην,
ἔνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί.
αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας δὲ κιχήσατο Καδμείωνας
δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκληΐης.
ἔνθ' οὐδὲ ξείνός περ ἐὼν ἱππηλάτα Τυδεὺς
τάρβει, μῶνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν,
ἀλλ' ὅ γ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα
ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη.
οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι κέντορες ἵππων
ἄψ ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες
κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἠγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἰμονίδης ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
υἱός τ' Αὐτοφόνιοιο μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφήκε·
πάντας ἔπεφν', ἓνα δ' οἶον ἴει οἶκον δὲ νέεσθαι·
Μαῖον ἄρα προέηκε θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
γείνατο εἶο χέρεια μάχη, ἀγορῆ δὲ τ' ἀμείνω.

ὥς φάτο, τὸν δ' οὐ τι προσέφη κρατερὸς Διομήδης
αἰδεσθεῖς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο·
τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
'Ατρείδη μὴ ψεύδε' ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν·
ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἴλομεν ἑπταπύλοιο
παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος ἄρειον,
πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἄρωγῆ·
κείνοι δὲ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο·
τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῆ.

τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
τέττα, σιωπῆ ἦσο, ἐμῶ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ·
οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ 'Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐυκνήμιδας 'Αχαιοὺς·
τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔψεται εἴ κεν 'Αχαιοὶ
Τρῶας δηώσωσιν ἔλωσὶ τε 'Ιλιον ἱρήν,
τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος 'Αχαιῶν δηωθέντων.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

ἦ ῥα καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἀνακτος
ὀρτυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.

ὥς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης
ὀρτυτ' ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·
πόντῳ μὲν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλὸς ἄχνην·
ὥς τότε' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
νωλεμέως πόλεμον δέ· κέλευε δὲ οἴσιν ἕκαστος
ἡγεμόνων· οἳ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, οὐδέ κε φαίης
τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν,
σιγῆ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσι
τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.
Τρῶες δ', ὡς τ' οἷες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
μυρίαὶ ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν
ἄζηχες μεμακυῖαι ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν,
ὥς Τρῶων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρύν ὀρώρει·
οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς,
ἀλλὰ γλῶσσα μέμικτο, πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
ὄρσε δὲ τοὺς μὲν 'Αρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις 'Αθήνη
Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ 'Ερις ἄμοτον μεμαυῖα,
'Αρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἐτάρη τε,
ἦ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῶ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει·
ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω
ἐρχομένη καθ' ὄμιλον ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.

οἳ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἴκοντο,
σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν

ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
ὡς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
ἔς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης,
τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε πόνος τε.

πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν
ἔσθλόν ἐνὶ προμάχοισι Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασειῆς,
ἐν δέ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν,
ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
Χαλκωδοντιάδης μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων,
ἔλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λελιημένος ὄφρα τάχιστα
τεύχεα συλήσειε· μίνυθα δέ οἱ γένεθ' ὀρμή.
νεκρὸν γὰρ ἐρύοντα ἰδὼν μεγάλθυμος Ἀγήνωρ
πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφάνθη,
οὔτησε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός, ἐπ' αὐτῶ δ' ἔργον ἐτύχθη
ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ λύκοι ὡς
ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.

ἔνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας
ἠΐθεον θαλερὸν Σιμοείσιον, ὃν ποτε μήτηρ
Ἰδθηθεν κατιοῦσα παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
γείνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἔσπετο μῆλα ιδέσθαι·
τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσι
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυθαδῖος δέ οἱ αἰῶν
ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
πρῶτον γὰρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν
δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
ἤλθεν· ὃ δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πέσεν αἴγειρος ὡς
ἢ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο πεφύκει
λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι·
τὴν μὲν θ' ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ
ἔξεταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψη περικαλλεῖ δίφρῳ·
ἢ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας.

τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
Αἴας διογενῆς· τοῦ δ' Ἄντιφος αἰολοθώρηξ
Πριαμίδης καθ' ὄμιλον ἀκόντισεν ὀξεῖ δουρί.
τοῦ μὲν ἄμαρθ', ὃ δὲ Λεῦκον Ὀδυσσεὸς ἔσθλόν ἐταῖρον
βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
ἤριπε δ' ἄμφ' αὐτῶ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη,
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῶ,
στῆ δὲ μάλ' ἐγγύς ἰὼν καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῶ
ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρώες κεκάδοντο
ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὃ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν,
ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα
ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων.
τόν ῥ' Ὀδυσσεὺς ἐτάροιο χολωσάμενος βάλε δουρὶ

κόρησιν· ἦ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψε,
δούπησεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ.
χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἴκτωρ·
Ἄργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω· νεμέσησε δ' Ἀπόλλων
Περγάμου ἑκκατιδῶν, Τρώεσσι δὲ κέκλετ' αὐσας·
ὄρνυθ' ἵπποδαμοὶ Τρώες μῆδ' εἴκετε χάρμης
Ἄργεῖοις, ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χρώς οὐδὲ σίδηρος
χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμείχροα βαλλομένοισιν·
οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος πάϊς ἠὲ κόμοιο
μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.

ὣς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
ᾤωρε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια
ἐρχομένη καθ' ὄμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.

ἔνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα μοῖρα πέδησε·
χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκριόεντι
κνήμην δεξιτερῆν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν
Πείρωσ Ἰμβρασίδης ὃς ἄρ' Αἰινόθεν εἰληλούθει.
ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδῆς
ἄχρῖς ἀπηλοίησεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίησι
κάππεσεν ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας
θυμὸν ἀποπνεύων· ὃ δ' ἐπέδραμεν ὃς ῥ' ἔβαλέν περ
Πείροος, οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
χύντο χαμαὶ χολάδες, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψε.

τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἀπεσσύμενον βάλε δουρὶ
στέρνων ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
ἐσπάσατο στέρνοιο, ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ,
τῶ ὅ γε γαστέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν.
τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἐταῖροι
Θρηϊκῆς ἀκρόκομοι δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
οἱ ἔ μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν
ᾤσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
ὣς τῶ γ' ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθη,
ἦτοι ὃ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων
ἠγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.

ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών,
ὅς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεῖ χαλκῶ
δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη
χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν·
πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἦματι κείνῳ
πρηνέες ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.